

Άποψη

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΠΡΟΦΥΛΛΙΔΗ

Μακριά τα χέρια από τα δάση

Η προστασία με απόλυτο τρόπο του εθνικού πλούτου είναι αδιαπραγμάτευτη. Και τα δάση συνιστούν μαζί με τις ακρογιαλιές τον εθνικό φυσικό μας πλούτο, που δεν ανήκει μόνο στις σημερινές γενιές αλλά και στις επόμενες.

Το σύνταγμά μας, στο άρθρο 24, προστατεύει οτιδήποτε ήταν δάσος το 1945 και κάθε καταπάτηση, παρέμβαση ή αλλοίωση που έγινε κατόπιν θεωρείται παράνομη. Και παρά την αυστηρή αυτή πρόβλεψη τα δάση μας έχουν μειωθεί σημαντικά. Είναι τεκμηριωμένο πλέον ότι το κλίμα αλλάζει, η μέση θερμοκρασία αυξάνεται και η στάθμη των θαλασσών ανυψώνεται. Μοναδική τροχοπέδη στις κλιματικές αλλαγές αποτελούν τα δασικά οικοσυστήματα, που αναδεικνύονται σε ρυθμιστές της οικολογικής ισορροπίας. Συνιστά συνεπώς αφροσύνη οποιαδήποτε θεσμική πρωτοβουλία που, αντί να ενισχύει, αποδυναμώνει και αποψιλώνει τα δάση.

Προς την κατεύθυνση αυτή δυστυχώς στρέφεται η πρωτοβουλία για αναθεώρηση του άρθρου 24 του συντάγματος, που, αν εγκριθεί, θα θεωρεί δάση όσα υφίσταντο το 1975 (και όχι το 1945), θα νομιμοποιεί δηλαδή όλους τους καταπατητές μέχρι το 1975. Με τον τρόπο αυτό περίπου 40 εκατομμύρια στρέμματα, που σήμερα χαρακτηρίζονται ως δάση, θα αποχαρακτηριστούν και θα δοθούν στην ιδιωτική εκμετάλλευση, στην τσιμεντοποίηση. Με το σύνταγμα όμως δεν μπορεί να παίζει κανείς συγκυριακά, εξυπηρετώντας ιδιοτελή συμφέροντα ολίγων σε βάρος των πολλών και της κοινωνίας.

Για παραπλάνηση μάλιστα των πολιτών η προωθούμενη καταστροφική για τα δάση αναθεώρηση έχει τον ψευδεπίγραφο τίτλο για τη δήθεν “αποτελεσματική προστασία των δασών και τη σύνδεσή τους με το χωροταξικό και πολεοδομικό σχεδιασμό της χώρας”, που όμως είναι ανύπαρκτες και μπορεί να αλλάζουν περιστασιακά και κατά το δοκούν. Ισχυρίζονται οι θιασώτες της αναθεώρησης του άρθρου 24 ότι σε ορισμένες περιπτώσεις είναι αναγκαία η τροποποίηση του χαρακτήρα δασικών εκτάσεων (που σήμερα απαγορεύεται), επειδή έχουν δημιουργηθεί πολυετείς καταστάσεις, που είναι αδύνατο να ανατραπούν, και ότι ήπιας μορφής αξιοποίηση των δασών δεν δημιουργεί σημαντικά περιβαλλοντικά προβλήματα. Διακηρύσσουν δηλαδή ότι η πολυετής παρανομία ολίγων συνιστά λόγο νομιμοποίησής της. Για να αντιληφθούμε τι θα σημαίνει να αφεθεί στον κοινό νομοθέτη ή υπάλληλο η δασική προστασία, θα θυμίσω ότι η πολεοδομική και κτηριοδομική μας νομοθεσία, που επιτρέπει τα ψηλά κτίρια, δίνει δικαιοδοσία στους δήμους να περιορίσουν το ύψος των κτιρίων. Μόνο όμως τρεις-τέσσερις πόλεις σε όλη τη χώρα αξιοποίησαν τη δυνατότητα αυτή και έχουν χαμηλά κτίρια. Ο λόγος της Γραφής είναι επίκαιρος: “Μη δώτε τα άγια τοις κυσίν”. Τα δάση πρέπει να προστατευτούν με απόλυτο τρόπο για το καλό όλων, για να γνωρίσουν δάση και οι επόμενες γενιές. Το άρθρο 24 του συντάγματος δεν πρέπει να αναθεωρηθεί.